

Skutky 2, 14a.36-41; 1. Petrův 1, 17-23; Lukáš 24, 13-35

„Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se v těchto dnech stalo,“ řekl Kleofáš nepoznanému Ježíšovi.

Myslím, že je to přesný obraz našeho vidění. My máme také někdy zastřené oči a propadáme pocitu, že Pán Bůh si zřejmě neví s něčím rady. Potřebuje něco vysvětlit. Říkáme mu, jak se věci mají a hlavně, jak by měly být. Snažíme se mu radit, co je správné a spravedlivé. A přitom Ježíš je s námi na naší životní cestě v radostech, trápeních, smutku i zmatku. Pomáhá nám vše zvládnout, unést, někdy i pochopit. Jen my to jaksi nevidíme. Přichází k nám skrze druhé lidi – v jejich osudech, potřebách i bolestech.

Kleofáš i jeho druh na cestě do Emaus už věděli, že ženy byly ráno u hrobu a viděly tam anděly. Ti jim řekli, že Ježíš je živ. Oba dva byli touto zprávou ohromeni, a přesto neuvěřili. Jsou zklamaní, protože Ježíš byl zabit a oni doufali, že je Mesiáš. Mesiáš v jejich očích musel být mocný, silný a slavný. Utrpení kříže se jim do této představy nehodí. Něco jim brání správně vidět. Možná je to právě strach, smutek, zahleděnost do vlastních problémů.

Ježíš mohl hned těm dvěma říci: „Vždyť jsem to já. Podívejte se pořádně.“ Třeba by ho poznali. Zřejmě ale ne, měl přece jiné tělo – vypadal jinak, než ho znali dřív. Pán Ježíš ví, jakou cestu pro ně zvolit. Obrací jejich pozornost do Bible – do Písma – do Božího slova, které o něm svědčí. Vždyť Ježíš se bude zjevovat lidem, kteří ho měli rádi, a kteří o něho stáli jen 40 dní. To je pro ně dostatečně dlouhá doba. Písmo však zůstane trvale a bude o Ježíšovi svědčit stále.

Učedníci neznámého spolupoutníka poslouchají a žasnou. Skrze Boží slovo získávají víru. Cítí se v jeho přítomnosti dobře a nechtějí se s ním rozloučit. Proto ho zvou k sobě do domu, chtějí ho po dlouhé cestě při večeři pohostit.

A najednou se celá situace promění. Oni nesytí poutníka, ale On hostí je. Rozlamuje chléb a podává jim. Tak je to také někdy s námi. My máme pocit, že nějak Bohu sloužíme, něco děláme pro něho a On naopak slouží nám. Provází nás na cestě, snaží se, abychom změnilí směr, když jdeme špatně. Je s námi a hostí nás při svátosti Večeře Páně.

Když učedníci Ježíše poznali, fyzicky se jim vzdálil, ale fakticky jim byl určitě blíže. Byl v jejich srdcích a myslích. Cesta od ukřižovaného Krista se změnila na cestu svědectví o Kristu, který je už navždy s nimi.

Jeruzalém leží na kopci. Cestou do Emaus šli poutníci dolů. Zpátky do Jeruzaléma musí těch přibližně 12 km vzhůru do kopce. I když původně byli po dlouhé cestě unaveni, nyní naplnění radostným poznáním, silou a vírou běží zpět do Jeruzaléma, aby svým přátelům radostně zvěstovali: „Pán Ježíš byl vzkříšen! Opravdu žije! Haleluja!“